

voljstva. V takih trenutkih postanem romantik, zato mi družba neboglasnice ustvarja občutek popolnosti tega trenutka.

Pogledi naokoli so prelepi. Streljaj od tod potekajo procesije k Simbolu, jaz pa sem v nekem drugem svetu in času.

Ura na zapeljivosti me neprijetno gnjavi in me molče spodbuja na pot. Po krajšem premisleku in opazovanju južnega grebena se odločim za sestop v tej smeri. Uganka končnega izstopa se bo razkrila na koncu, ker se celotna gora, gledana s tlorisa, zvija kot kifelj. Preskakovanje mizastega južnega grebena je nepričakovano lahka zabava, le končna zanka se mi kar naprej skriva za vogalom.

Res se mi ne ljubi vračati nazaj na vrh, če seveda ne bo zares potrebno. Škrbina v grebenu postavi pot spet rahlo pokonci, nekaj metrov navzgor, potem pa je razočaranje, ko pogled brez slehernega odpora pade na spodnja melišča. Desna stran pa je sploh 'nagravžna'.

LAHKA GORENJSKA KOMARČA

Obnem se v smer častnega umika, ko me ustavi pogled na neverjetno lahko rešitev: kakor da bi Titan s svojim velikanskim nožem potegnil zarezo od vrha grebena do sipkih melišč na dnu. Videti je kakor tobogan z ravnimi robovi, globok dober meter in narejen po meri človeka, ki ga najde. Kar z obrazom naprej se spuščam, neverjetno lahka je ta gorenjska komarča (lestev), niti druge stopnje ne presega, ki pelje preko sicer precej divje stene. Če se mi zahoče razgleda ali počitka, se enostavno posedem. Ta gvišna noga, kakor jo je nekoč imenoval Joža, se elegantno zagozdi v dno.

Ko stojim na drobirju, se s hvaležnim pogledom ozrem navzgor. Ker je vtis današnjega dne popoln, se odločim za vrnitev na Laz, da ga prej ne pokvarim s kakšnim nepotrebnim tavanjem okoli neštetihi vrtač v okolici. Elegantna soteska, prepredena s pajčevino gamskih stezic, me mimogrede pahne na pot s Hribaric proti Lazu. S prevala do planine se spustim kar v teku, zaželim si spet svoje družbe, ki poseda pri novem napajalniku nad stanovi. Skupaj s hladnim potokom odžuborim veselo kitico povečanju današnjega dne.

Na obrazih nasmehi, niti malo mi ne zavidajo, ker jim je že sam Debeli vrh nudil tisti lepi občutek zavedanja in obstoja.

Medtem je minilo že več kot leto dni. Sedeli smo pred sijočim platnom in se vračali v fužinske hribe. Milina me je prevzela, ko je sobo preplavila modrina, ki jo je z vrha Škednjovca ukradel barvni film. Majhna triglavska neboglasnica, *Eritrichium nanum* — pa tako velik retrovizor spominov!

ŽIVLJENJSKI POTI, ZA KRATEK ČAS
ZDRUŽENI IN SPET LOČENI

NA OTOČKU MED DVEMA SVETOVOMA

HELENA GIACOMELLI

Bliže ko prihajata dolini, počasneje brodirajo noge po mehkem listju jeseni. Zastaja korak, steza neustavljivo beži navzdol, presihata studenec žuborečih besed. Za hip zaveza boleča praznina v potešenem hrepenenju, v zadnjem drgetu dneva se gora, komaj še resnična, odmika v večerni mrak.

Gozd postaja vse redkejši. Skozenj se zableščijo beli zidovi hiš, rdeče strehe. Vas, kjer sta z jutrom začela skupno pot na goro. Ko je zdaj dež, zdaj droben sneg škrebjal po napetem dežniku in je spodsavalo na razmočenih koreninah v gozdu, na spolzkih skalah, na katerih so tisočeri podplati pustili umazano rjavo sledi. Ko vaju je povezovala ista norost volje po hoji tja gor, da se v istem pojočem vetru, v enaki rdečici mraza na licih razpusti večni nemir doline. Da se v dotiku samosvojih besed zrahljajo volzi tesnobe. Ko neenakih korakov stopata v iste stopinje, drug za drugim, po stezi grebena, med lesketajočimi se kot solzice drobnimi ledenimi kristali na rumenih bilkah nepokošene trave in pobeljenimi borovci v strmali. Ko vztrepeta pogled, se spusti misel ob razdrapanih prepadnih stenah, ki jim plazeča se megla spodjeda globino. Ko ista vznemirljiva pesem samotnega ptiča zanima napete strune vajinega razpoloženja, da umolknejo besede in zadržati tišina — se zapira krog enega popotovanja. In začenja se drugo.

V razhajanje.

V molku večera. Ko se ustavita na parkirišču. Vsak pred svojim avtom. Odložita nahrbtnika, si preobujeta težke, razmočene gozdarje, se preoblečeta, zapreta prtlačnika. Obstojita na ozkem pasu asfalta. Na otočku med dvema svetovoma. Še skupaj, v krogu stožčastega sija, ki je odsev čarobnosti dneva z gore.

Sežeta si v roke, se zazreta v oči. »Pa spet kdaj na svidenje v gorah!« se oddaljujeta.

Školjka svetlobe se zapira.

Izstopita iz čarnega kroga, ki je zdaj razpotje, otok obveznih smeri. Sedeta vsak v svoj avto. Vrata se zaloputnejo, odpeljeta se.